

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันเทคโนโลยีและวิชาการต่าง ๆ ได้เปลี่ยนแปลงและพัฒนาไปอย่างรวดเร็วและก้าวไกลเป็นอย่างมาก การพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าต้องอาศัยวิทยาการและเทคโนโลยีต่าง ๆ ซึ่งต้องอาศัยองค์ประกอบหลายอย่างมาประกอบกัน องค์ประกอบที่สำคัญมากที่สุดคือ ทรัพยากรมนุษย์เป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปสู่แนวทางที่ดีขึ้นหรือเลวลงได้ เป็นผู้วางแผนให้สังคม ดังนั้นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งซึ่งส่วนหนึ่งคือการให้ความรู้ ความสามารถและทักษะในวิชาสาขาอาชีพต่าง ๆ แนวทางหนึ่งของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีความสามารถ คือ การจัดการศึกษาด้านอาชีพให้แก่เยาวชนของชาติในระดับต่าง ๆ (กรมวิชาการ, 2546, บทนำ) ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติทุกฉบับที่เน้นการพัฒนาคุณภาพของมนุษย์ โดยมีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการศึกษาด้านอาชีพว่า จะมุ่งจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพของพลเมืองให้มีความสุขและทักษะในการประกอบอาชีพ สามารถพึ่งตนเองและดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข พร้อมทั้งกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการศึกษาเพื่ออาชีพ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน ตลอดจนส่งเสริมการจัดการศึกษาเพื่ออาชีพในทุกระดับและทุกประเภทเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถที่จะเป็นผู้ประกอบการได้ (สำนักงานนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา, 2545, หน้า 69-70)

ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 ได้กำหนดให้การศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้ เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคม โดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์ความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อมสังคมแห่งการเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ และสติปัญญาความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข เปิดโอกาสให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา พัฒนาสาระและกระบวนการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง (กรมวิชาการ, 2542, หน้า 2) ซึ่งสอดคล้อง

กับแผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ.2560 – 2579 หน้า 80-81) ได้มีพันธกิจประการหนึ่งที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคนให้มีคุณลักษณะและทักษะการเรียนรู้ ในศตวรรษที่ 21

กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ฉบับปรับปรุง 2560 ให้เป็นหลักสูตรแกนกลางของประเทศ โดยกำหนดจุดหมาย และมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายและกรอบทิศทางในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) พร้อมกันนี้ได้ปรับกระบวนการพัฒนาหลักสูตรให้มีความสอดคล้องกับเจตนารมณ์แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 ที่มุ่งเน้นการกระจายอำนาจทางการศึกษาให้ท้องถิ่นและสถานศึกษาได้มีบทบาทและมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

นอกจากนั้นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564) ได้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการปรับเปลี่ยนจุดเน้นในการพัฒนาคุณภาพคนในสังคมไทยให้มีคุณธรรม และมีความรู้อย่างเท่าทัน ให้มีความพร้อมด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และศีลธรรม สามารถก้าวทันการเปลี่ยนแปลงเพื่อนำไปสู่สังคมฐานความรู้ได้อย่างมั่นคง แนวการพัฒนาคนดังกล่าวมุ่งเตรียมเด็กและเยาวชนให้มีพื้นฐานจิตใจที่ดีงาม มีจิตสาธารณะ พร้อมทั้งมีสมรรถนะ ทักษะและความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิต อันจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน ซึ่งแนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการในการพัฒนาเยาวชนของชาติเข้าสู่โลกยุคศตวรรษที่ 21 โดยมุ่งเสริมผู้เรียนมีคุณธรรม รักความเป็นไทย ให้มีทักษะการคิดวิเคราะห์ สร้างสรรค์ มีทักษะด้านเทคโนโลยี สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นในสังคมโลกได้อย่างสันติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

จากข้อค้นพบในการศึกษาวิจัยและติดตามผลการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ที่ผ่านมา ประกอบกับข้อมูลจากแผนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาคนในสังคมไทย และจุดเน้นของกระทรวงศึกษาธิการในการพัฒนาเยาวชนสู่ศตวรรษที่ 21 จึงเกิดการทบทวนหลักสูตรนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่มีความเหมาะสม ชัดเจน ทั้งเป้าหมายของหลักสูตรในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน พัฒนาเศรษฐกิจและสังคมพัฒนาประเทศพื้นฐานในการดำรงชีวิต หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551)

การจัดการเรียนการสอนในกลุ่มการงานอาชีพเป็นกลุ่มประสบการณ์หนึ่งในหลักสูตรสถานศึกษาและเป็นสาระการเรียนรู้เพื่อเตรียมคนในการดำรงชีวิตและพัฒนาคนเข้าสู่โลกแห่งอาชีพมุ่งเน้นให้เกิดความรู้ ทักษะ กระบวนการ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่จำเป็นต่อการทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างมีความสุข เปิดโอกาสและส่งเสริมให้ท้องถิ่น คือ โรงเรียน กลุ่ม โรงเรียน จังหวัด เขตการศึกษา หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สามารถสร้างหลักสูตรรายวิชาต่าง ๆ ตามโครงการสร้างวิชาได้ ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมการจัดการศึกษาให้สอดคล้องและเอื้อต่อชีวิตจริง สภาพเศรษฐกิจและสังคมของแต่ละท้องถิ่นและส่งเสริมความถนัด ความสามารถความต้องการของผู้เรียน รวมทั้งความเป็นเลิศทางวิชาการและงานอาชีพ เป้าหมายของการศึกษาระดับประถมศึกษามุ่งปลูกฝังให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะอยู่ 3 ประการหลัก คือพัฒนาตนเอง (มีชีวิต) พัฒนาอาชีพ (เศรษฐกิจ) และพัฒนาสังคม ในการพัฒนาอาชีพนั้นต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะพื้นฐานในการทำงาน มีนิสัยรักการทำงาน ทำงานเป็น และสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ (กรมวิชาการ, 2546, หน้า 118)

ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพ จึงมุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวมเพื่อให้เป็นคนดี มีความรู้ ความสามารถ โดยมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ดังนี้ มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการดำรงชีวิตและครอบครัว การอาชีพ การออกแบบเทคโนโลยีสารสนเทศ และเทคโนโลยีเพื่อการทำงานและอาชีพ มีทักษะในการทำงาน การประกอบอาชีพ การจัดการ การแสวงหาความรู้ เลือกใช้เทคโนโลยีและเทคโนโลยีเพื่อการทำงาน สามารถทำงานอย่างมีกลยุทธ์ สร้างและพัฒนาผลิตภัณฑ์หรือวิธีการใหม่ มีความรับผิดชอบ ซื่อสัตย์ อดทน รักการทำงาน ประหยัด อดออม ตรงต่อเวลา เอื้อเฟื้อ เสียสละและมีวินัยในการทำงาน เห็นคุณค่า ความสำคัญของงานและอาชีพ ตระหนักถึงความสำคัญของสารสนเทศ การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน (กรมวิชาการ, 2546, หน้า 11)

อำเภอฮอด เป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของจังหวัด และเป็นอำเภอที่มีพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นทิวเขา ราษฎรของอำเภอฮอดส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางการเกษตร คือ ทำนา ทำไร่ ทำสวน มีพื้นที่เพาะปลูกประมาณ 132,648.59 ไร่ เป็นพื้นที่ทำนาประมาณ 26,167.23 ไร่ พืชไร่/ไม้ผล และพืชผักที่ทำการเพาะปลูกส่วนมาก ได้แก่ ข้าวเจ้า ข้าวเหนียว กะหล่ำปลี มะเขือเทศ ลำไย (ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ โครงการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำจังหวัดเชียงใหม่ : 2553) อาชีพทำสวนลำไยสำหรับประชาชนคนอำเภอฮอด แทบทุกครอบครัวจะมีสวนลำไยเป็นของตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นชาวบ้าน ข้าราชการ ทุกอาชีพล้วนจะมีพื้นที่สวนลำไยเป็นอีกอาชีพของครอบครัว เพราะฉะนั้นอาชีพสวนลำไยจึงถือได้ว่าเป็นอาชีพในท้องถิ่นของคนอำเภอฮอด ซึ่งการประกอบอาชีพสวนลำไยนั้นจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับลำไย การดูแลรักษา การให้น้ำให้ปุ๋ย การผลิตลำไยนอกฤดูกาล

การดูแลป้องกันลำไยจากศัตรูพืช รวมทั้งการตลาด เพื่อให้คุ้มค้ำกับอาชีพชาวสวนลำไย แต่ทุกวันนี้ทุกชั้นตอนของการที่จะได้ลำไยออกสู่ตลาด ขายได้เงิน ชาวสวนลำไยส่วนใหญ่ต้องประสบปัญหาในการดูแลสวนลำไยของตนเองเนื่องจากบุตรหลานในครอบครัว หรือแม้แต่เจ้าของสวนไม่มีความรู้ ไม่มีทักษะที่ถูกต้อง ไม่มีเวลาที่จะดูแลสวนลำไยด้วยตนเอง ทำให้ต้องเพิ่มต้นทุนในการทำอาชีพสวนลำไย บุตรหลานไปเรียนหนังสือก็ไม่ได้ช่วยดูแล และไม่สามารถช่วยงานสวนลำไยได้เพราะไม่เคยทำ ไม่มีความรู้ ไม่มีทักษะ ไม่มีความรักความผูกพันกับสวนลำไย ประชาชนในพื้นที่ไม่ได้เป็นเจ้าของกิจการ รับซื้อลำไยเพื่อการส่งออกส่งผลถึงการตลาดเวลาที่จะส่งผลผลิตลำไยออกสู่ตลาด จะเป็นการผูกขาดราคาจากผู้ซื้อจากคนต่างถิ่น คนต่างประเทศมาประกอบกิจการผ่านพ่อค้าคนกลาง ส่งผลต่อรายได้ที่ชาวสวนลำไยควรจะได้ลดลงตามไป

โรงเรียนสอศพิทยาคมเป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาประจำอำเภอสอศ เปิดรับนักเรียนเข้ามาศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นบุตรหลานในวัยที่สามารถช่วยเหลือผู้ปกครองในการทำอาชีพลำไย ได้ตระหนักถึงปัญหาดังกล่าวว่าเป็นปัญหาสืบเนื่องที่ควรอย่างยิ่งจะได้รับการแก้ไข โดยการพัฒนาหลักสูตรลำไย ให้นักเรียนในโรงเรียนสอศพิทยาคมทุกคนได้เรียนรู้ทักษะการประกอบอาชีพลำไย ซึ่งประกอบด้วย มีความรู้เกี่ยวกับประวัติและพันธุ์ลำไย การขยายพันธุ์ การดูแล บำรุงรักษา การผลิตลำไยนอกฤดูคุณภาพ การแปรรูปลำไย การออกแบบผลิตภัณฑ์ลำไย และการตลาดลำไย เพื่อให้อาชีพสวนลำไยของท้องถิ่นคนอำเภอสอศมั่นคง สืบทอดต่อบุตรหลาน และเกิดประโยชน์สูงสุดทั้งทางเศรษฐกิจและคุณภาพชีวิต

จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพการทำสวนลำไยซึ่งเป็นอาชีพหลักของครอบครัว เพื่อให้นักเรียนสามารถช่วยเหลือผู้ปกครองในการประกอบอาชีพในการช่วยเหลือตนเองและพึ่งพาตนเองได้ สร้างรายได้ช่วยเหลือครอบครัวและส่งเสริมอาชีพของครอบครัว อีกทั้งยังสอดคล้องกับสังคมปัจจุบัน สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นดังกล่าวมาข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาหลักสูตรบูรณาการ “ลำไยพืชเศรษฐกิจท้องถิ่น” ส่งเสริมการประกอบอาชีพทำสวนลำไยสำหรับนักเรียน โรงเรียนสอศพิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ โดยนำตัวชี้วัดของกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพ สาระที่ 4 การอาชีพเป็นหลักในการบูรณาการกับกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพทำสวนลำไย ซึ่งจะเป็นความรู้พื้นฐานให้กับนักเรียนและนักเรียนสามารถต่อยอดความรู้ในระดับชั้นที่สูงขึ้นไป อีกทั้งยังเป็นการนำทรัพยากรมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ ตลอดจนเป็นการให้นักเรียนได้เรียนรู้กับพื้นฐานอาชีพในท้องถิ่นของตน มีทักษะในการทำงาน การประกอบอาชีพเพื่อช่วยเหลือครอบครัวเมื่อนักเรียนจบการศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรบูรณาการ เรื่อง “ลำไยพืชเศรษฐกิจท้องถิ่น” ส่งเสริมการประกอบอาชีพทำสวนลำไยสำหรับนักเรียน โรงเรียนสอคพิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร
3. เพื่อศึกษาทักษะการปฏิบัติงานการประกอบอาชีพทำสวนลำไย
4. เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการประกอบอาชีพทำสวนลำไย

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาส่วนที่นำมาพัฒนาหลักสูตร เป็นเนื้อหาเรื่องอาชีพ ในกลุ่มการทำงานอาชีพ สารที่ 4 การงานอาชีพ เป็นหลักสูตรบูรณาการภายในกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพ และบูรณาการกับกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ผู้วิจัยได้กำหนดเนื้อหาการวิจัย เป็น 5 หน่วย ดังนี้

หน่วยที่ 1 ประวัติและพันธุ์ลำไย

หน่วยที่ 2 การปลูกลำไย

หน่วยที่ 3 การบำรุง ดูแลรักษา ป้องกันและกำจัดศัตรูพืชในสวนลำไย

หน่วยที่ 4 การผลิตลำไย

หน่วยที่ 5 การเก็บเกี่ยวผลผลิตลำไย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสอคพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 34 จำนวน 6 ห้องเรียน จำนวน 185 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสอคพิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ ที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพสวนลำไย จำนวน 30 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ขอบเขตตัวแปร

ตัวแปรต้น ได้แก่ หลักสูตรบูรณาการ “ลำไยพืชเศรษฐกิจท้องถิ่น” ส่งเสริมการประกอบอาชีพทำสวนลำไย สำหรับนักเรียนโรงเรียนสอคพิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่

ตัวแปรตาม ได้แก่

- 1) ความรู้เกี่ยวกับการประกอบอาชีพทำสวนลำไย
- 2) ทักษะการประกอบอาชีพทำสวนลำไย
- 3) เจตคติต่อการประกอบอาชีพทำสวนลำไย

ขอบเขตเวลา

ระยะเวลาในการทดลอง หลักสูตรบูรณาการ เรื่อง “ลำไยพืชเศรษฐกิจท้องถิ่น” ส่งเสริมการประกอบอาชีพทำสวนลำไย สำหรับนักเรียน โรงเรียนสอศตพิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ ใช้เวลา 20 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561

นิยามศัพท์เฉพาะ

การบูรณาการ หมายถึง การจัดการเรียนรู้โดยใช้ ความรู้ความเข้าใจและทักษะในศาสตร์ต่าง ๆ มากกว่า 1 วิชามารวมด้วยกันภายใต้เรื่องราว โครงการหรือกิจกรรม เพื่อแก้ปัญหา หรือแสวงหาความรู้ความเข้าใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง (กรมวิชาการ,2544)

หลักสูตร หมายถึง หลักสูตรบูรณาการ เรื่อง “ลำไยพืชเศรษฐกิจท้องถิ่น” ส่งเสริมการประกอบอาชีพทำสวนลำไย สำหรับนักเรียนโรงเรียนสอศตพิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ หมายถึง การจัดการเรียนรู้บูรณาการวิชาเพิ่มเติม เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ มีทักษะ และเจตคติที่ดีต่อการประกอบอาชีพการทำสวนลำไย โดยนำเนื้อหาสาระที่มีความหมายเกี่ยวข้องกันมาสัมพันธ์ให้เป็นเรื่องราวเดียวกันและจัดกิจกรรมการเรียนรู้เกิดการเรียนรู้ในลักษณะที่เป็นองค์รวม และสามารถนำความรู้ความเข้าใจไปใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งผู้วิจัยได้จัดเนื้อหาสาระตามรูปแบบการบูรณาการระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ ดังนี้

การบูรณาการระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพ สาระที่ 4 งานอาชีพกับกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 2 การเขียน

กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพ สาระที่ 4 งานอาชีพ การบูรณาการระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพ สาระที่ 4 งานอาชีพกับกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ สาระที่ 1 สิ่งมีชีวิตกับกระบวนการดำรงชีวิต

การบูรณาการระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพ สาระที่ 4 งานอาชีพกับกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษาศาสนาและวัฒนธรรม สาระที่ 3 เศรษฐศาสตร์

การบูรณาการระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพ สาระที่ 4 งานอาชีพกับกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ สาระที่ 2 สถิติและความน่าจะเป็น

การบูรณาการระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพ สาระที่ 4 งานอาชีพกับกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษา สาระที่ 5 ความปลอดภัยในชีวิต

การพัฒนาหลักสูตร หมายถึงกระบวนการจัดทำหลักสูตร ซึ่งผู้วิจัยได้วิจัยและพัฒนาขึ้นประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน การพัฒนาหลักสูตร การทดลองใช้หลักสูตร และการประเมินและปรับปรุงหลักสูตร

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถ และทักษะทางวิชาการ รวมทั้งสมรรถภาพของสมองด้านต่าง ๆ ได้แก่ ระดับสติปัญญา การคิด การแก้ปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียน ซึ่งแสดงให้เห็นด้วยคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ทักษะการประกอบอาชีพสวนลำไย หมายถึง กระบวนการปฏิบัติงานในสวนลำไย ได้แก่ ทักษะการปลูกและขยายพันธุ์ลำไย ทักษะการบำรุง ดูแลรักษา การป้องกันและกำจัดศัตรูพืชในสวนลำไย ทักษะการผลิตลำไย และทักษะการเก็บเกี่ยวลำไย

เจตคติต่ออาชีพการทำสวนลำไย หมายถึง ความรู้สึกหรือความคิดของนักเรียนที่มีต่ออาชีพการทำสวนลำไย ซึ่งวัดได้จากแบบวัดเจตคติแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

นักเรียน หมายถึง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนหอศพิทยาคม อำเภอหาด จังหวัดเชียงใหม่

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้บูรณาการ เรื่อง “ลำไยพืชเศรษฐกิจท้องถิ่น” มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้นหลังการใช้หลักสูตร

3. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้บูรณาการ เรื่อง “ลำไยพืชเศรษฐกิจท้องถิ่น” มีทักษะการประกอบอาชีพสวนลำไยที่สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

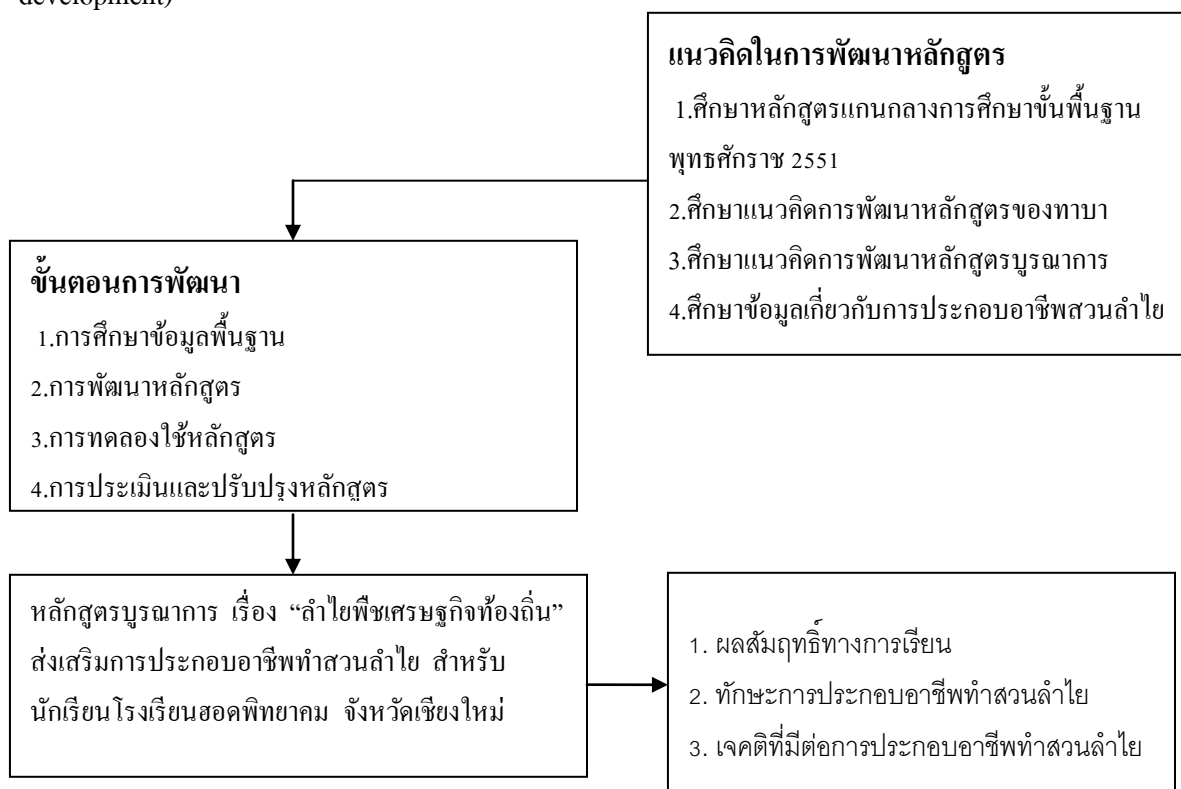
4. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้บูรณาการ เรื่อง “ลำไยพืชเศรษฐกิจท้องถิ่น” มีเจตคติต่อการประกอบอาชีพทำสวนลำไยผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. โรงเรียนได้หลักสูตรที่จัดการเรียนรู้แบบบูรณาการและสอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่นของนักเรียน
2. ครูผู้สอน ผู้บริหารทางการศึกษา และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้แนวทางในการจัดทำหลักสูตรบูรณาการ
3. นักเรียนได้รับการส่งเสริมให้เรียนรู้ทักษะอาชีพจากประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์อย่างแท้จริง

กรอบแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตร

การวิจัยครั้งนี้เพื่อพัฒนาหลักสูตรบูรณาการ เรื่อง “ลำไยพืชเศรษฐกิจท้องถิ่น” ส่งเสริมการประกอบอาชีพทำสวนลำไย สำหรับนักเรียน โรงเรียนหอคำพิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ ผู้วิจัยได้ศึกษารูปแบบการพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดของทาบา (Taba,1962:454) ภายใต้แนวทางการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นซึ่งมีรูปแบบการดำเนินงานพัฒนาในลักษณะของการวิจัยและพัฒนา (Research and development)

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการ “ลำไยพืชเศรษฐกิจท้องถิ่น”